

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

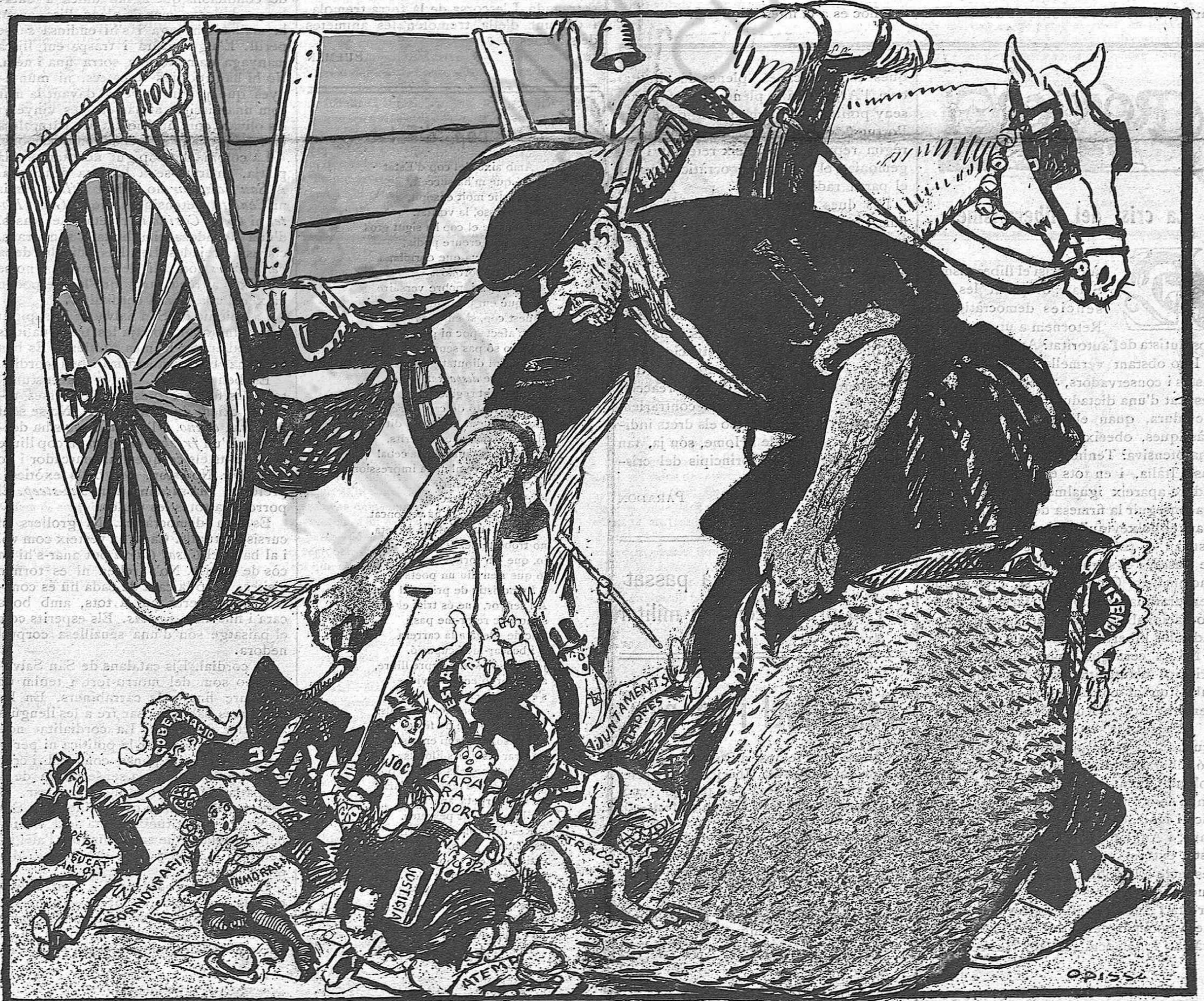
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'ARREPLEGADA

—Cap al carro de les escombraries.

22 de setembre de 1923

XXVIII aniversari de la mort de Innocent López Bernagosi

LA CAMPANA DE GRACIA
a son inoblidable fundador

La nostra finestra

S'ha obert un nou capítol sensacional en la Història d'Espanya. Mentre aquest capítol es descabdella, nosaltres guaitem a la finestra republicana de casa nostra. Som espectadors. Mirem, i pensem. El silenci no exclou la reflexió. La quietud del cos no exclou l'activitat del pensament.

No seríem sincers si diguessim que en l'aspecte actual, el nou capítol històric ens interessa molt. Per ara sentim simplement curiositat. No ens ha sorprès l'enfonament de la vella política espanyola, i ens guardarem prou de simbolitzar en els personatges caiguts la supremàcia de l'anomenat poder civil. Si només s'hagués tractat d'ensorrar l'empostissat madrileny, no sentiríem cap inquietud. Però al costat de l'obra negativa, de supressions i eliminacions, el nou règim tindrà una part afirmativa i constructiva. I és aquesta part la que pot separar-se dels nostres sentiments i dels nostres ideals.

Guaitem, doncs. No cal abocar-nos massa a la finestra, ni tampoc tancar els porticons. En aquest període ens escau el paper d'espectadors. No hem de baixar al carrer, ni hem de recloure'ns a casa. El nostre lloc és a la finestra oberta.

La crisi del lliberalisme

Està en crisi el lliberalisme? S'han evaporat les essències democràtiques? Retornem a un concepte absolutista de l'autoritat? Aparentment sí.

I no obstant vermells i blancs, comunistes i conservadors, proclamen la necessitat d'una dictadura. Ara bé, aquesta dictadura, quan elimina les llibertats clàssiques, obeeix a una defensiva, o a una ofensiva? Tenim el cas de Rússia i el cas d'Itàlia, i en tots els pobles, la dictadura apareix igualment defensiva, per a aconseguir la firmesa dels règims. Afirmitats el bolxeviquisme i el feixisme, persistiran el primer en la seva dictadura de classe, i el segon en la seva dictadura nacionalista? Creiem que sí, creiem que perdurarà la pressió proletària i la pressió nacionalista, però que seran restaurades les llibertats elementals.

No és cert que'l mon camini cap al principi d'autoritat, que ha vingut a substituir al concepte de la monarquia per dret diví. A Rússia lo que ha sofert la llibertat ha estat compensat per la igualtat, i a Itàlia persisteix la Constitució lliberal, encara que subordinada a la voluntat dictatorial. Però Alemanya continua sota una àmplia democràcia, i Bèlgica i Holanda i tots els països escandinaus, i Anglaterra, l'avia constitucionalista, extrema cada vegada més, el seu respecte a la sobirania popular, respecte que mantenen tots els seus «dominions». I resta l'Amèrica. Els Estats Units, primera potència del món, són una democràcia. I democràcies són, les repúbli-

ques sudamericanes, plenes de vitalitat com l'Argentina i plenes de cultura i seny polític com l'Uruguai. I no oblidem Portugal, on, després de catorze anys de règim republicà, segueix retenint l'hegemonia, el partit democràtic, que és el partit radical.

Les dues grans nacions que han influït políticament i culturalment sobre Espanya, Anglaterra i França, persisteixen en la seva densa orientació democràtica, i els pobles americans, sobre els quals se desitja influir, amb els quals se somnia establir una aliança ètnica, són democràcies. No hi ha, doncs, una crisi de lliberalisme. Hi han fluctuacions inevitables, i també una hiperestèsia dels sentiments nacionals, que, per reacció, contra els elements que els contrarien, extremen l'autoritat. Però els drets individuals, els Drets de l'Home, són ja, tan intangibles, com els principis del cristianisme.

PARADOX

Aquest número ha passat
per la prèvia censura militar

Està núvol i no plou

Parlem del temps d'Europa, no pas del de la Península Ibèrica. I ens referim al temps espiritual, no pas als fenòmens meteorològics. Volem referir-nos a la nuvolada europea, política, internacional, diplomàtica. I el fet és que les gropades amenaçadores que han aparegut en les darreres setmanes, no han dut fins avui l'esclat de cap tempesta guerrera.

La nuvolada italo-grega, produïda per l'assassinat dels membres de la missió italiana que intervenien en la delimita-

ció de la frontera d'Albània, semblava que havia de dur allò que en llenguatge periodístic rovellat se'n diu «la conflagració europea». Però a despit dels cops enèrgics de Mussolini i fins de les canonades contra Corfú, el conflicte ha entrat pels camins de la solució pacífica, i per aquest costat el perill sembla desaparegut.

Però els conflictes internacionals són com les cireres d'un cistell, que s'enganchen les unes a les altres, i en estirar-ne una en segueixen moltes més. La nerviositat causada pel conflicte italo-grec repercutí sobre el plet que respecte a Fiume sostenen Itàlia i Iugoeslàvia. I quan començaven a aparèixer clarianes tranquil·litzadores en el conflicte italo-grec es formà la negra nuvolada del conflicte italo-iugoeslau.

Mentre de Londres ens venien notícies alarmants sobre aquest conflicte i es parlava de preparatius militars, venien de Belgrad i de Roma informacions optimistes. Sembla que aquesta vegada els correctes i freds anglesos s'han alarmat molt més que els propis interessats, o sigui els impulsius italians i els enèrgics iugoeslaus.

Per sort, dels núvols d'Europa no ha caigut per ara la tràgica pluja vermella de la guerra. El cel internacional és molt sovint envaït pels núvols de l'amenaça. Però l'atmosfera europea té l'avantatge dels forts vents que escampen les bromes quan la tempesta sembla imminent.

Això no vol dir que no hi hagi el perill d'altres aiguats. El pobre món està més insegur que mai. Passen coses sota terra, a flor de terra, i més amunt. Com si hi hagués una relació entre l'humanitat i la natura, l'una i l'altre senten actualment amb intensitat els efectes de la sotregada. L'escorsa de la terra tremola, i damunt d'ella tremolen les animetes dels homes.

FULMEN

Del cop d'Estat

Amb això del cop d'Estat no sé que m'ha succeït, però estic molt ensopit, ho confesso, la veritat.

Cert que el cop ha sigut gros com ningú creure podia; per l'Espanya que dormia, ha resultat sorollós.

Prò per mi, pobre versaire per què em preocupa, per què aquest cop, si en bona fe no m'afecta poc ni gaire?

Jo no sò pas senador electiu, ni diputat, ni ministre *despatxat*, ni solament regidor.

Ni disfruto de cap *brevia*, que em pugui fugir dels dits; si jo visc dels meus escrits, que és com viure d'una cebal

Què hi farem! m'ha impressionat la cosa d'una faïso que tota l'inspiració de moment, se m'ha estroncat.

No em surt rē de la xaveta, no trobo temes festius, jo, que em tornava els istius lo que se'n diu un poeta humorístic de primeral Ait senyor, que és trist el cas! si no puc refer-me pas, tinc de plegà a la carrera i buscar-me ocupació.

Jo que sò estat sempre lliure, ara el problema del viure s'em torna esperveradò.

No sabré pas com fer rals, escrivint per fi de festa, ni tan sols el camí en resta de tirar als «Jocs Florals»

forans, aquells que als poetes en comptes d'objectes d'art, en una carpeta apart els hi solen dar pessetes.

Res de broma ni barrilla escriure la ploma vol; estic trist, em trobo sol i dec fer molt mala fila.

Cert que, interinament, si és que pogués bromejà, podria encara parlar de l'inclit Ajuntament;

Del famós marquès d'Alella,

d'En Matons, el bon xicot, d'En Maynés que és un bruiot, nascut amb molt bona estrella.

D'En Vidal i Guardiola, l'economista fatal de talent piramidal al qual el comerç té bola.

Però què dir-los podria si el pobriçons, ja tots junts, llencen un tuf de ditunts que no pas per mí el voldria?

Res, llegidor estimat, que tinc por i tinc galvana; veiam si l'altra setmana estaré més animat

No sé, jo penso que sí, car la primera impressió passada, l'inspiració crec que em tornarà a vení.

I llavors faré les paus, car en plé us de ma retina, tindrè una gràcia tan fina que vos tinc de deixar blaus.

FLOK

La platja de San Salvador

Prop de doscents estiuejants presidits per l'il·lustre artista Pau Casals, ens hem reunit en amical sopar de comiat, ben servit al *Casal Garbí* per la bona gent de l'*ermia*. Amb bon encert fou limitada la xerrameca i encara va sobrar més de la meitat de lo que va dir-se.

El fet de que, iniciada ja la segona quinzena de Setembre, puguin reunir-se encara doscents comensals, prova l'atracció irresistible d'aquell formós tros de costa catalana.

La platja de San Salvador té una pila de condicions que la fan única a Catalunya. La seva mar és plana, llisa, suau; la mainada hi juga i s'hi endinsa sense perill. L'aigua clara i transparent llisca manyaga damunt una sorra fina i neta. No hi han roquins feréstecs, ni muntanyes que privin l'aire; al davant la mar com una piscina, al darrera les vinyes i els olivars com una horta. La naturalesa ha fet aquella platja sense complicacions.

La colònia ha sapigut adaptar-se a la platja, amarant-se a la seva senzillesa. A *San Salvador* no hi han *Villas* cursis ni *Chalets* pretensiosos. No té *Gran Hotel* ni *Gran Casino* ni ruleta. Les cases, d'una agradable simplicitat, són grans, clares i airejades. Les lleis ridícules de la *gente bien* són allí lletra morta i no se obeeixen altres dictats que'ls que poden nàixer d'una franca cordialitat.

La colònia de San Salvador ha sapigut donar a aquella platja les tres qualitats que podien fer-la més atraient. Es ben catalana, ben democràtica i ben cordial.

Es ben catalana. Totes les costums, totes les festes i totes les converses tenen el caient de nostra terra. No se sent un *pues bueno* i l'*hasta luego* s'ha des-terrat. D'un *freekick* en diem un cop lliure i els punts els cerquem al marcador i no al *squore*. No estem per balls exòtics i preferim una sardana a un *one-steep*. El porró és a totes les taules.

Es ben democràtica. Ni grollers ni cursis: naturals. Cada hu vesteix com vol i al ball del *Casal Garbí* pot anar-s'hi en còs de camisa. No's reben ni es tornen visites, però la casa de cada hu és constantment oberta per a tots, amb bona cara i fins amb *rosolis*. Els esperits com el paisatge són d'una senzillesa corprenedora.

Es cordial. Els catalans de San Salvador no som del morro-fort i tenim un somriure fins pels carrabiners. En les converses sabem posar frè a les llengües al parlar d'absents. La cordialitat no's veu enterbolida per la política ni per la religió. Cada hu pensa com vol i creu lo que li dona la gana sense minva de la simpatia que hagi sapigut inspirar. El centenar de famílies que estiuegen a San Salvador constitueixen una sola família ben avinguda que sap fruïr tota l'alegria del sol i tota la poesia del nostre Mediterrani.

De lo bé que'ns sentim a Sant Salvador els que tenim la sort d'estiuejar-hi, n'és una prova palesa el sopar de comiat que'ns ha inspirat aquest article. Tots deixem la platja amb recansa i esperem

amb dalè l'istiu vinent per sentir-nos de nou amanyagats per les onades de la mar suau, colrats pel sol rialler, retinguts carinyosament per la fina sorra de la platja i amarats de l'aire de felicitat que's respira a la platja de San Salvador.

JEPH DE JESPUS

ESPURNEIG

Missioner, de salvatges n'hi ha per tot el mapa a l'infern de Miquel Angel hi trobaràs un papa i si no hi fos, de fet, sempre més hi serà en l'eterna pintura de l'etern Vaticà.

De moral, en el món, només n'hi ha una, una moral universal; però n'hi ha que tenen la moral de la lluna i per pell al rostre, pergamí de missal.

Oh arbre, com te sé caritatiu! llences al vent un riure de flors blanques i als gais ocells deixes penjar llur niu dalt de tes branques.

SALVADOR PERARNAU

tes, en les tenebres d'un calaix tancat amb pany i clau per manca de fama per a distreure la fama.

Innombrables són, per exemple, els conreadors de la Poesia; i encara són pocs tenint en compte la munió que n'eixiria de les coves de la Vergonya, si fos el premi digne atribuït del mèrit.

«Si et dediques a ésser poeta, no tindràs una pesseta». Màxima afamada que serveix d'avís macabre fixat en l'Avinguda de la Poesia on creixen migrats arbres de poetes tendres que prometien ésser frondosos.

Es que els manca el menjar de la protecció (que els fa patir fama per a alcançar la fama tan somniada).

PEPET DEL CARRIL

En Swarthz, cap visible del romanonisme català, s'ha dirigit al comte de Romanon reiterant-li la seva adhesió i la dels correligionaris que acapdilla.

M'agradaria saber què li ha contestat don Alvaro. De segur que deu ésser un xisto graciós.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

VIDRERES

Es un dels pobles tranquils i feiners que honren Catalunya. Es un recó de pau que ni es veu inquietada per la febra de les eleccions mercès a l'article 29, ni per cap d'aquests rencors tan corrents entre la gent del camp.

S'hi crida per cridar i perquè saben que ni els crits del regidor Enric han de servir per a fomentar baralles i si mai per mai s'hi arriba, el mateix que les entaula es cuida per evitar-les.

Si algú està malcontent d'un altre se'n va a la plaça, ho explica cridant, i cridant s'arregla tot.

Com que el bon pagès, sinó és un fanàtic hipòcrita, no pot estar-se de renegar, no cal dir que allà també s'hi renega encara que s'encerti a passar el fresquet rector, que ni clou els punys ni

els increpa com molts d'altres pobles que tenen per lema el refrà: «A Dios rogando, y con el mazo dando».

Es un poble que molts que viuen bé a la ciutat perquè fan viure malament als ciutadans tindrien d'escullir de tant en tant per a anar-hi a fer provisió del dret que té tothom a viure en pau.

Però... pels costats de tot això que enalteix el poble hi ha un xic de desconeixement polític en molts d'ells que és molt de doldre. Imagineu-vos, llamp de Déu! que encara hi han admiradors d'En Lacandru, del mateix Lacandru, el de les conxorxes més grans i més fenomenals. Perquè sou així, gent de bé?

SANT FELIU DE CODINES

La tradició popular canvià el de Codines pel del Pinyó basant-se amb la profusió de pinyes que s'hi cullen. Ara pensen suplir aquest qualificatiu pel del Tupí amb motiu de les darreres eleccions, car es demostrà que, si bé en aquest poble s'hi cullen pinyes, el dia del escamoteig electoral no n'hi hagueren abastament prou per a repartir-les entre els que cotitzaven vot amb el mateix esperit comercial que si cotitzessin porcs. Si bé es presentava En Tries de Bes, els adversaris s'abstingueren de fer cap tria ideològica i repartien les beses a dojo. Per això s'han proposat esborrar el qualificatiu imposat per la tradició i substituir-lo pel de Sant Feliu del Tupí, que és on s'hi bulliren les beses d'En Tries.

ARENYS DE MUNT

Diumenge passat tingué lloc, en el saló d'espectacles del «Casal Català», la representació feta pel quadre d'aficionats d'aquella societat, amb la cooperació de la distingida actriu Na Maria Callejas, del formós drama en quatre actes i original d'En Victor Mora Alsinella i Francesc García López, *La Maria de les Flors*, quin argument interessà fonamentalment al públic i saberen portar-lo a bon terme els joves que l'executaren.

Felicitem als nostres actors Gutzens, Rucarois, Teis, Bancs, Fortuny, Cucurull, Torras, Umber, Agell i Roca per llur treball, anhelant l'ocasió de poguer-los aplaudir novament en una altra obra del seu selecte repertori.

Era abans i pot ésser ara

Els meus ulls contemplen al gladiador ajegut, apoiat amb una mà el seu cos extenuat. El seu front viril es resigna davant de la mort; i encara que domina l'agonia, ajup més i més el seu cap vers

la terra, i l'últim gotellam de sang que raja de la ferida roja, cau de tant en tant, com si fossin les primeres gotes d'una tempesta. Al seu voltant sembla que suri el sorral del circ.

L'ànima del gladiador s'ha envolat abans d'apagar-se l'eixordador crit d'admiració pel vencedor. El sent, però no l'escolta. Els seus ulls i el seu cor miren més lluny. No sent la vida que se li escapa, ni li reca el premi de la victòria perdut; pensa amb el seu fogar, amb els seus fillets amanyagats per la mare que plora, mentre ell, el pare i senyor, moria degollat per plaer del poble. Morirà el gladiador sense venjança?

LORD BYRON

RÈPICS

Al Nord d'Amèrica ja tornen a nàixer les batusses entre blancs i negres. L'arma més noble que usen els blancs és una pedra ben grossa per a esclafar els caps negres, i s'estranyen al veure que, al mateix que els blancs, tenen cervell.

Es la civilització; és la nació Model; és la mala sang d'una raça que detesta aquella que a cops de verga han tret de la seva terra, sens pensar que molts negres tenen una ànima més blanca i més noble que molts civilitzats.

Les subsistències han arribat a un estat tan elevat que molts dels que tenen d'aferrar-se a elles per viure mitjanament, s'han vist obligats moltes vegades a comptar amb els restes del dia anterior per no dir que les deixaven de venerar.

Però ara el senyor Primo de Rivera ens assabenta que amb tres pessetes es pot viure amb tota classe de satisfaccions gastronòmiques.

Es de creure, encara que no sigui possible portar-ho a cap com no sigui pensant en que tres i dos fan cinc.

Amò les tres es viu i amb el reste es toca el dos. Les tres són prou per a menjar llagosta i un bè negre i les demés per a anar a pendre l'aire.

Qui va poc a l'Ajuntament creu efectivament que tots aquells empleats que van atrafegats i amb papers sota el braç i d'un cantó a l'altre, estan aglomerats de feina.

Si, senyors; és tanta la feina que hi ha a Càla Ciutat i tants els empleats que hi ha per poder-la fer que fins hi ha manca de taules on poder-los col·locar.

Era un temps que passaven aquestes coses a

“Fam i Fama”

Fragments

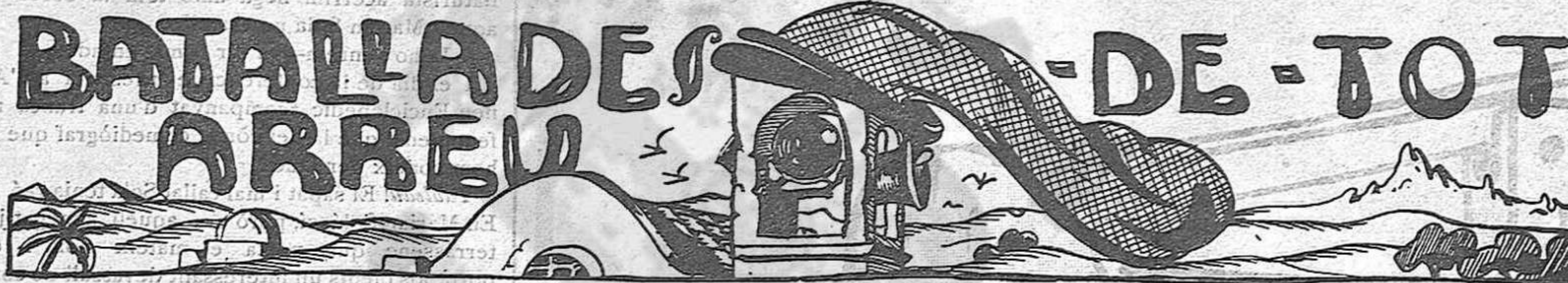
Quin contrast!

Reputat escriptor (moltes vegades reputat per ré) publica obres i més obres garantides per una coneguda firma: FAMA.

Principiant escriptor, presenta al públic una de llurs obres, model de literatura, i és llegida amb indiferència fins a l'extrem de no fer-ne cas per no ésser conegut: FAM.

«Cobra fama i posa't a jaure»... Adagi certíssim que desil·lusiona al que somnia una falsa glòria fonamentada en el mèrit de llurs treballs; que fa caure les ales del cor, com vulgarment es diu, al pobre aspirant que xifra sa única esperança de vida en el fruit de tantíssims esforços.

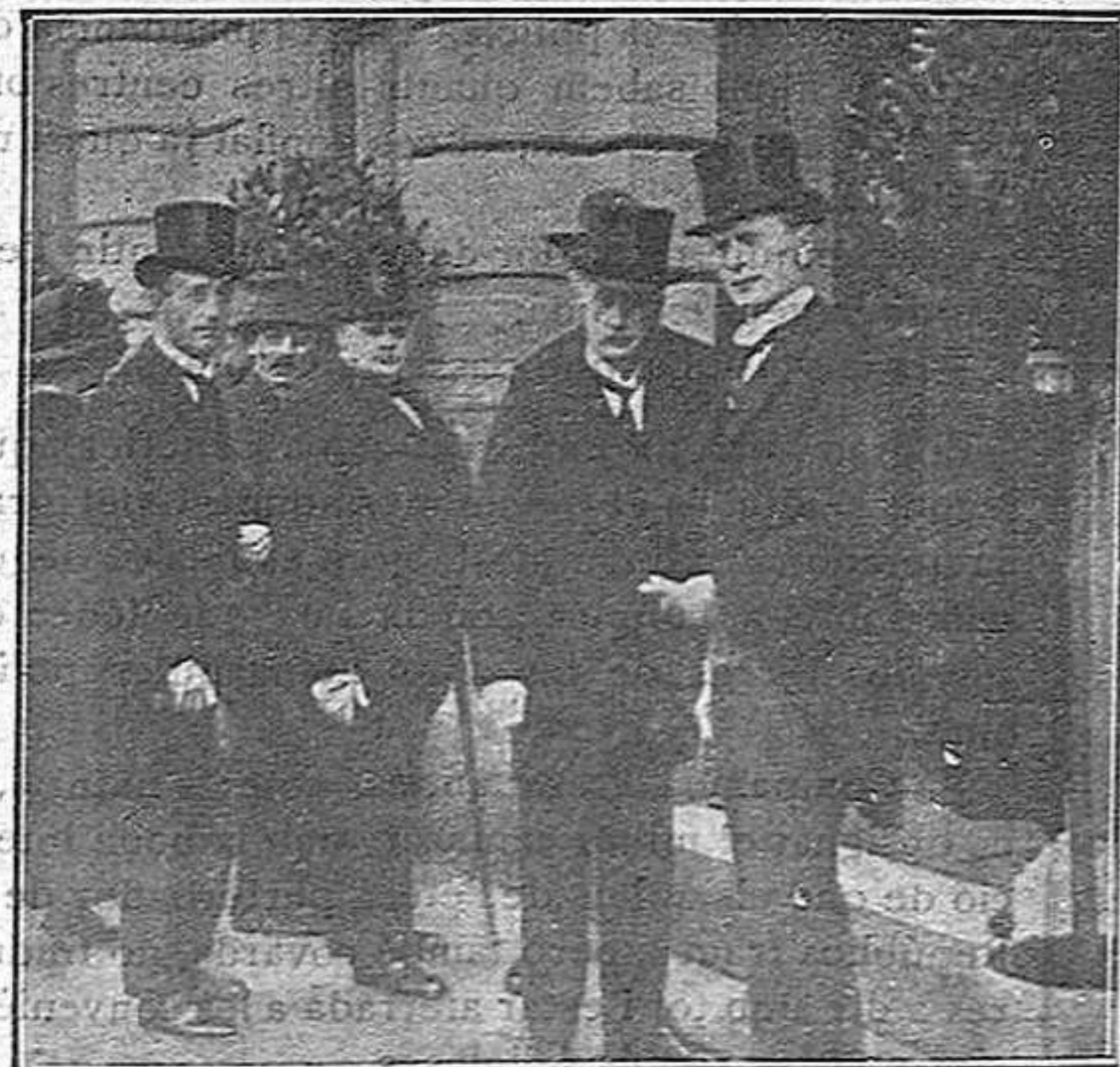
Quantes i quantes obres resten, inèdi-

LOGICA: mos migra't non lah travah sup mac

Si nosaltres fossim els encarregats de confeccionar uns manaments pel bon polític, lo primer que fariem és senyalar la conveniència de que l'home que es dediqui als afers públics, procuri quan abans millor ésser propietari. Aquest és un manament que, sense que res el prescrigui, es compleix fins a desmesura.

Hi ha les seves raons per a que així sigui: Un

La delegació irlandesa en la Societat de les Nacions

home és regidor. A un se li acut imposar un fort gravament sobre els immobles. Però ve't ací que a la dona de casa li passa pel magí anar a estiuajar. Ja'hi som. D'un quarto pels mals endressos ens demanen deu dures (cada dia). Ens esparverem. Qui ens el lloga—que no sap amb qui parla—dóna la culpa d'aquell preu exagerat als regidors. El regidor s'esparvera més i decideix que així que torni a ciutat manarà que li facin una torra.

AN EL MON

Fins ara Irlanda, la màrtir Irlanda, havia trucat a les portes del món. El porter—que per a ella era Anglaterra—feia el sort. Però els cops foren tan forts que els demés veïns es queixaren i tingué d'obrir vulgues o no. Irlanda fou admesa al rebedor. Ara ja ha pogut entrar a la sala gran. Irlanda té una delegació a la Societat de les Nacions.

An algú semblant aventatge li sembla poca cosa. No és pas així. La Societat de les Nacions farà poc o farà molt, tindrà importància o no. Però el cas és que les coses d'Irlanda seran dites pels mateixos irlandesos. Es gran cosa no haver d'encomanar res a un altre.

QUI TE GANA...

Un matrimoni—anglès—tenia gana. El matrimoni—la dona—posà al món amb

pocs segons de diferència, a tres infants. De cop i volta la gana puja amb la mateixa rapidesa que baixa el valor del marc.

La gana fa obrir els ulls. El pare de la triuada els obri, instal·lant en tres cotxes, ben pintats i adornats, als tres hereus als quals exhibia en un aparador d'una via cèntrica de Londres, amb el preu dels cotxets i un cartell que deia: «Som aquí perquè hem vingut».

La comanda de cotxes durant els tres dies que durà l'exhibició, fou colosal. Hagué de llogar fadrines, cusidores, etc. Talmant era una bogeria. I la bogeria de segur que hauria continuat fins que els tres bordegassos haguessin sigut grans a no ésser que la policia anglesa—rígida com sempre—prohibí l'exhibició per «haver-se format grups que interrompien el trànsit».

Si això ho fes la de aquí, quina trenca-dissa de «Bars».

POBRES DE NOSALTRES!

Si fossim creients n'hi hauria per a jurar que els Déus s'han enfutismat amb el Japó. Darrera d'una plantofada, una altra. I si forta fou la primera no menys ho és la segona.

Sort que els japonesos son una família que no s'amoinen i van fent. Que cau tal cosa? Bé. Amb paciència es torna a fer i en paus.

Fa posar els cabells de punta si la catàstrofe japonesa hagués succeït aquí. Els nostres polítics, que n'haurien fet de plà-

ELS DIPUTATS DE VERANEIG

—Com s'entén! 50 lires d'una cambra? Això és caríssim!

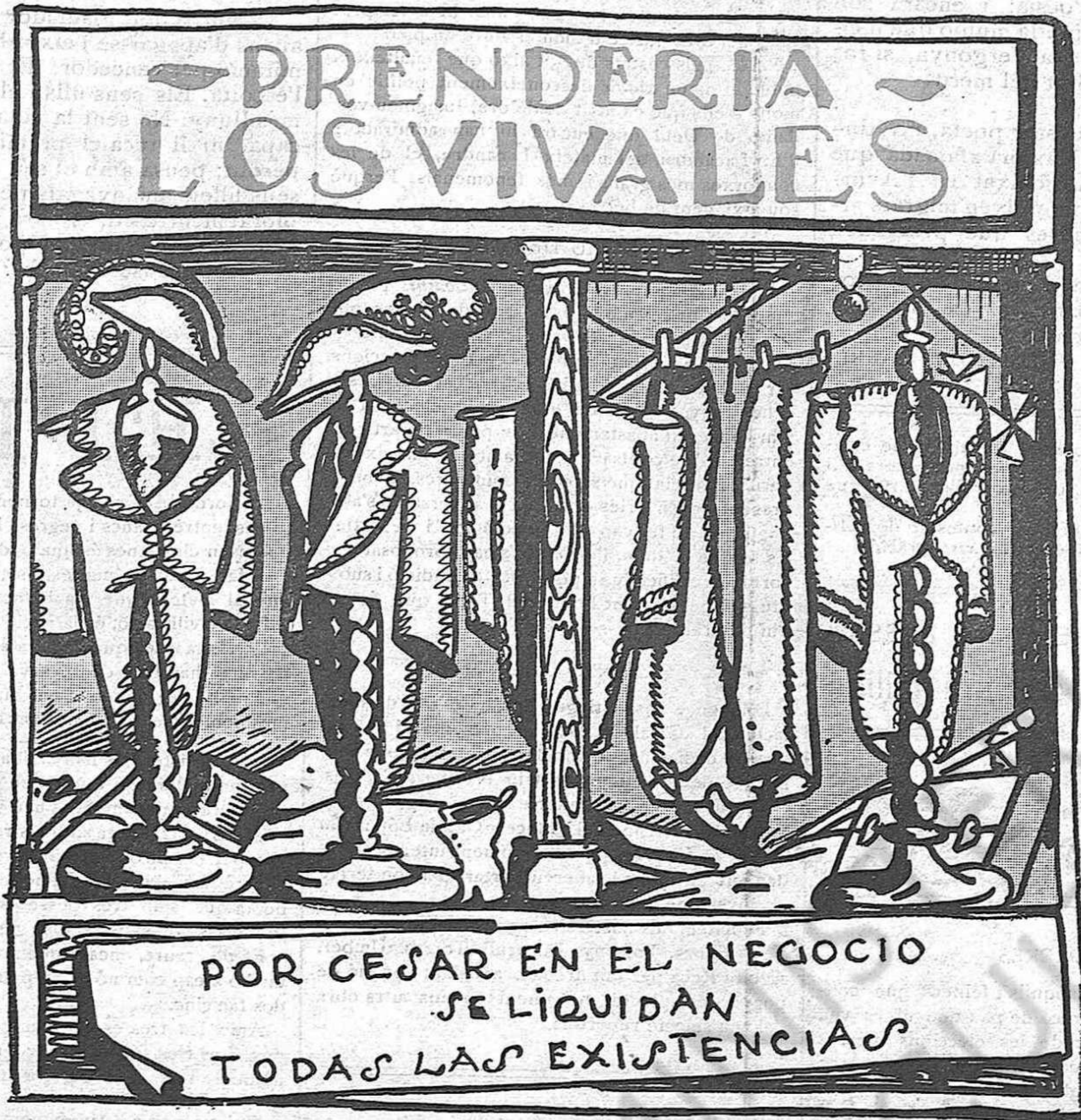
—Més cara és la vostra de cambra, amic diputat.

(Del Travaso de Roma)

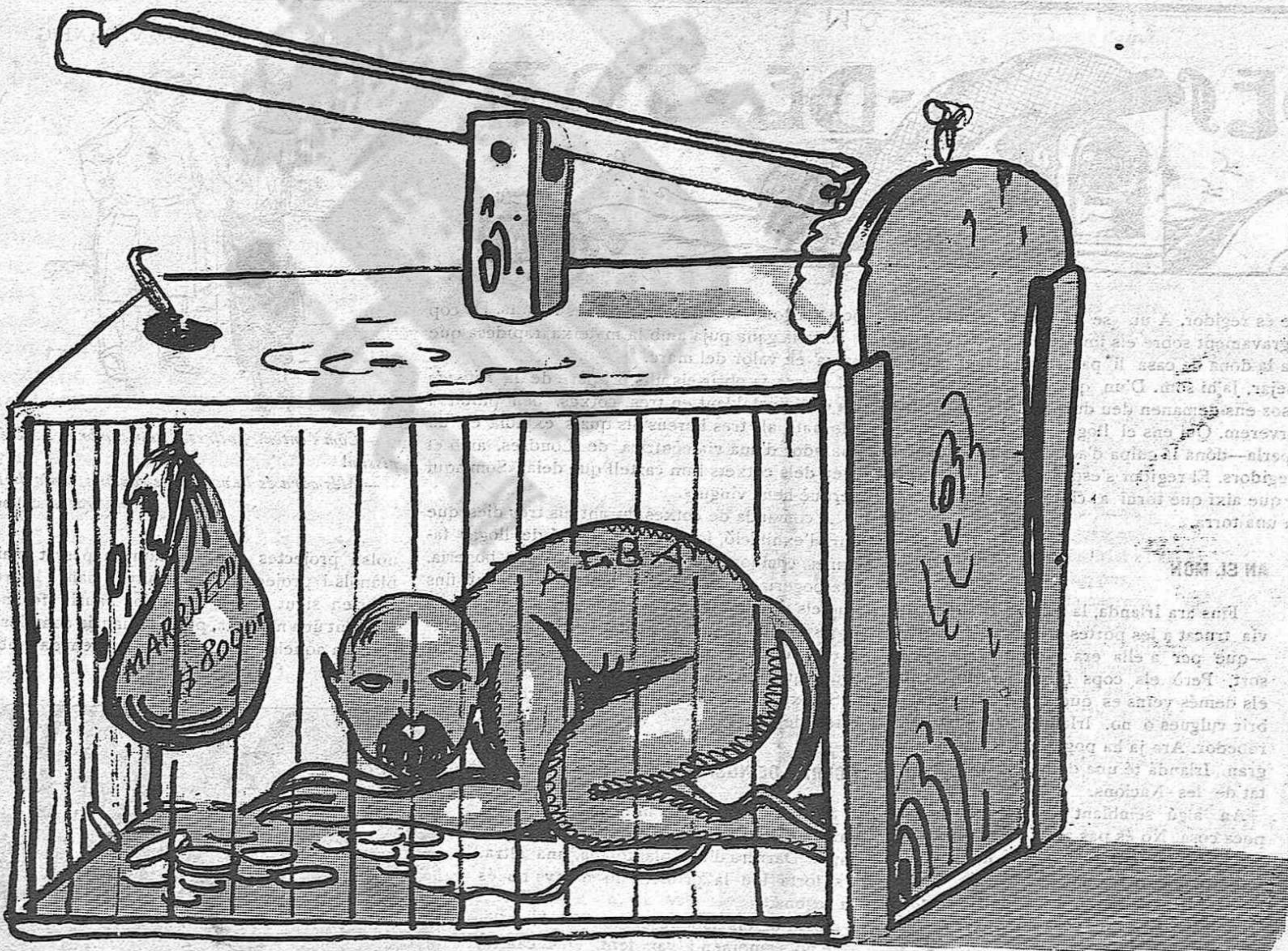
nols i projectes que no haurien passat mai de plànols i projectes. I per anys i panys les runes haurien sigut runes i fins s'hi hauria fet molsa. Estirant una miqueta, potser s'hauria complert l'amenaça aquella de Barcelona conreuada amb sal.

El barri nou de Tokio

A la ratera

—Aquesta vegada em sembla que m'han caçat.

Càla Ciutat, però avui dia tothom s'ha tornat treballador i demana lloc on puguer fer veure que treballen.

Aquests que demés de vantar-se de posseir un càrrec municipal, descarregat de qualsevol feina, i que amb les hores que li queden lliures es guanyen un sou exercint altres empleos, sembla que passaran a pitjor vida per a millor justificar el *momio* que's veuen obligats a cobrar de l'Ajuntament encara que no vagin a treballar, perquè altres càrrecs periodístics no els ho permeten.

Que una població catalana tingui un alcalde polític, passa, perquè també passen ells per tots els partidismes.

Però això de que siguin poetes ja és més exposat, i més si és com En Salom i Morera, que és alcalde de Terrassa, que no pot mancar mai en cap Jocs Florals, i que abans que alcalde és poeta, ha sigut destituït per haver recitat una poesia antiespanyola en un còrcol d'aquella ciutat.

Les Corts s'han tancat i, està clar, molts han badallat amb aquesta rifeta que se'ls eclipsa. De rifa nacional es transforma en rifeta de barri que sols serveix per a enganyar els veïns.

L'Emiliano ha obtingut el preu de les seves tupinades, i els que l'han votat i se n'han arrepentit per fi respiren de llur mala acció.

El senyor Soriano, l'empresari de les cadires al aire lliure—que tan bé van per a admirar la revista *Barcelona que passa*—l'estiu que vé pensa substituir-les per uns artístics catres.

Així és d'esperar, al veure que les cadires de ferro van intercalades amb altres de vímec, molt còmodes però també molt propenses a la cria de paràsits.

La Higiene Municipal no s'ha preocupat de desinfectar-les perquè l'aigua de les pluges ja se n'ha cuidat.

Han sigut multades moltes plateres que fan de cupleteres pels cafès concerts.

Per què? Perquè mostraven cínicament la part més recatada de la dona, l'antra fecundant que tota mare deu respectar i que tota dona deu estar-se de fer-ne mòbil escandalós.

Molt bé per les que s'aixequen ço que no tapa res amb tota la barra i pocavergonya. Però molt malament si es tracta d'una d'aquelles que, a pesar d'ésser de la vida-mort, encara serven una mica de pudor i es veuen obligades a seguir les regles de l'escàndol imposades per l'empresari.

L'altre dia s'anunciava una conferència parlant del Congrés Esperantista a càrrec d'En Marian Solà.

Un amic nostre, que coneixia a un Marian Solà, i que desconeixia les seves dots de conferenciant, a pesar de que dit senyor posseeix dots enciclopèdiques admirables, estava disposat a demostrar-li el seu enuig per l'hipòcrita reserva que feia dels seus coneixements esperantistes. Per fi el trobà, i entre anècdotes i entre lliçons de naturista acèrrim negà amb tota la barra que aquell Marian Solà no era ell.

—Ja ho venrem—va dir l'amic enfadat.

I el dia de la conferència es presentà a l'Ateneu Enciclopèdic acompanyat d'una tranca més fenomenal que la del còmic comediògraf que tothom coneix per Duch.

Tableau! El sapat i mai callat Solà tenia raó. Era En Marian Solà, sí, però era aquell abnegat jove terrassenc que porta el mateix nom i que portà als oients un interessant devassall de coneixements esperantistes.

Com que davant del nou règim som conceptuats com espanyols, esperem també que amb la bona intervenció del general Lossada podrem fruit les mateixes labors de tabac que tant abunden en altres regions espanyoles.

Fa cosa de vuit dies que tots els que varen anar a passejar per l'Escollera (*rompe olas*) tingueren ocasió de veure passar el cos inflat d'un jove negat. Feia agafar calfreds, creieu! Anava amb trajo de bany negre i lliscava per damunt de les ones com una barca abandonada.

Es donà avis a la policia, a la Comandància de Marina i a no sabem quants altres centres oficials. Un cop arribaren, el cos gonflat ja quasi no s'ovirava.

Un tranquil pescador de canya, al sentir l'esglai de la gent exclamà:

—Ja fa vuit dies que passa amunt i avall...

El gran Lerroux ha tornat cap a Canàries, que segons se diu és el poble més admirat pel gran emperador. Això d'aquesta gran estima és degut, sens dubte, a la poca coneixença que tenen en aquelles terres de les seves manganilles polítiques.

La Companyia Trasatlàntica, com és natural, li ha designat el millor camarot amb la bona intenció de que els ànims de l'etern perturbador de la República franca, però també covarda, no tindria res a dir amb tot i estar aferrada a les conveniències polítiques més religioses.

Ell vol estar bé amb tots, i per tant és just que tothom estigui bé amb ell.